

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα
μιά φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς 'στὴν Ἑλλάδα
δραχμαὶς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
'Αλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη
δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ
ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς,
ἕξινες συνδρομητῆς.
'Ἐνα φύλλο μιὰ πεντάρα,
ἕξο φύλλα μιὰ δεκάρα.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ· Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τὴν ἐβδόμην τοῦ Μαΐου,
τῶν ἡμερῶν μας μαρτύρων τοῦ Κοδράτου καὶ Ἀκακίου.

Νούμερο ἕξη,
ἄς το νὰ τρέξη.

Τοῦ Τσάρου στεφανώματα—πῶ! πῶ! τί ξεφαντώματα!

Οἱ πρίγκηπες, εἰ δοῦκες καὶ οἱ μεγιστάνες ἔλοι
πηγαίνουν εἰς τῆς Μόσχας τὴν ἑκαουσμένη πόλι.
'Ο Ῥεθσος μεθυσμένος 'στὰ χόματα κυλιέται,
καὶ ὁ Τσάρος ὁ καυμένος ρυφὰ σταυροκοπιέται
καὶ ὡς κάτω μετανίξει καὶ φάλλει νύκτα ἄμερα,
γιὰ νὰ μὴ τὸν τινάξουν ἀπάνω 'στὸν ἀέρα.

'Απὸ στρατοῦς ἡ Μόσχα εὐρίσκειται γεμάτη,
κινεῖται τοῦ Κρεμλίνου ἐκεῖνο τὸ παλάτι,
ἀπὸ τῆς θήκαις βγαίνουν ἀτίμητα διαμάντια,
κεντειοῦνται ἢ πορφύραις μὲ χίλια δυὸ πηλάντια,
οἱ θησαυροὶ τῶν Τσάρων λαμποκοποῦν καὶ ἀστράπτουν,
μὲ τὸ χρυσάφι πλέκουν, μὲ τὸ χρυσάφι βράπτουν.

Πατειοῦνται τὰ βελλοῦδα καὶ τρίζουν τὰ μετάξια,
χρυσῶν ἀλόγων ζεύγη χρυσᾶ τραβοῦν ἀμάξια,
χρυσᾶ μαλλιὰ σκορπιοῦνται σὲ κρυσταλλένιους ὤμους,
χρυσάφι 'στὰ παλάτια, χρυσάφι καὶ 'στοὺς δρόμους·
χρυσὸ κοντόλι θέλει κανεὶς γιὰ νὰ τὰ γράψη,
καὶ σὲ χρυσὸ μελάνι τὴν πένα του νὰ δάψη.

Λογῆς λογῆς κιλίμια ἀπλώνονται 'στῆς σκάλας,
μοσχοβολοῦν κουζίναις, μοσχοβολοῦνε σάλας,
ἀνθόστρωτα τραπέζια τοὺς ἀρχοντας προσμένουν,
καὶ τάγματα μαγεῖρων ἀνεδοκατεβαίνουν·
τέτοια φαγεῖα θὰ γίνουσι γιὰ τῶν τρανῶν τὸ στόμα,
ἔπου κανεὶς δὲν τὰδε 'στὰ μάτια του ἀκόμα.

Χιλίων φῶτων λάμπεις συμπλέκονται καὶ σμίγουν,
εἰ ἄρχοντες ἐμπρὸς τῶν τὰ κάλλη τῶν ἀνοίγουν,
ποδόγυροι μὲ ῥόδα καὶ γάλα ζυμωμένοι
χορεύουν σὲ διαμάντια καὶ μύρα βουτηγμένοι,
καὶ φτερωτοὶ πετοῦνε σὲ μιὰ καὶ ἄλλη σάλα,
καὶ κέρατα φυτρώνουν σὲ κούτελα μεγάλα.

Πηδοῦν καὶ μπαλαρίναις κμαρωταὶς καὶ ἀφράταις
μὲ γυμνωμένα πόδια καὶ γυμνωμέναις πλάταις·
ἀραχνεῦφασμένα φουστάνια κυματίζουν,
τῶν κόρφων ἢ σχισμάδες τὰ νεῦρα ἐρεθίζουν,
τῆς ἐλέπεις σὰν ἀέρας νὰ φεύγουν ἀπ' ἐμπρὸς σου,
καὶ τῆς θαρρεῖς Νεράιδες καὶ κάνεις τὸ σταυρὸ σου.

Καὶ 'στὸ λαὸν μέγαλα θὰ νὰ στρωθοῦν τσουμπέσσα,
γιὰ νὰ παραφουσκώσῃ ὁ Ῥεθσος καὶ ἡ Ῥεθσσα·
καζάνια τῆς μπουγάδας μὲ μύρα θὰ γεμίσουν,
καὶ μέσα τὰ κεφάλια εἰ Ῥεθσοὶ θὰ βουτήσουν,
θὰ πάρουν καὶ παράδες, θὰ φᾶνε καὶ θὰ τσοῦξουν,
καὶ μεθυσμένοι Ζήτω τοῦ Τσάρου τῶν θὰ σκούξουν.

'Αλλ' ἔμως μὲς 'στὴν τόση βοή καὶ παραζάλη
ὁ Ἰσκιος τοῦ ἀγρίου Μηδενισμοῦ προβάλλει·
ἀνδρῶν γιγάντων χέρια κινοῦνται εἰς τὸ σκότος,
καὶ ἀκούεται κατάρα, ἀνάθεμα καὶ κρότος.
'Ἐκεῖ δὲν εἶναι ῥόδων καὶ φῶτων ποιητῆς,
ἔκει βροντοῦν καὶ λάμπουν θανάτου ἐργαλεῖα.

Δὲν σκιάζονται τοὺς Τσάρους εἰ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
λάμψι κνμιά γιὰ τούτους τὸ στέμμα δὲν ἀφίνει·
δὲν σκιάζονται τοὺς πάγους τῆς μαύρης ἐξορίας,
δεσμὰ καὶ ἀλυσσίδες κι' ἀρκοῦδες Σιβηρίας,
δὲν σκιάζονται στὴν ὄψι μαρτυρικῶν θανάτων,
κι' αὐτοὶ μονάχοι καίνε τὴ ραχοκοκαλιά των.

Κι' ἂν ζωντανούς τοὺς θάψουν κι' ἂν' στὸ σκυδλί τοὺς ψήσουν
καὶ ἂν τὰ κρέατά των μὲ λύσσα πριονίσουν,
ἀλλ' ἔμωσ δὲν θὰ βγάλῃ φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα
κι' ὁ ἄνδρας κι' ἡ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί ἀκόμα.
Τί νεῦρα σιδερένια! τί ἄνδρες εἰν' ἐκεῖνοι!
κι' ὁ θάνατος τρομάζει 'στὴν τόση των γαλήνη.

Δὲν θέλουν ἓνας μόνο νὰ τρώγῃ σὲ παλάτια,
κι' ὁ ἄλλος νὰ μὴ βλέπῃ οὔτε ψωμί 'στὰ μάτια,
σ' ἑνὸς κεφάλι μόνο χρυσοὶ νὰ στέκουν ἥλιοι,
νὰ δασιλεύῃ ἓνας καὶ νὰ δουλεύουν χίλιοι,
σ' ἑνὸς τῆ βράχῃ μόνο νὰ κρέμονται χλαμόδες,
κι' ὀλόγυμνοι οἱ ἄλλοι νὰ σέρνουν ἀλυσσίδες.

Τέτοια ζητοῦν 'στὸ σκότος εἰ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
κι' ἐνῶ μεθοῦν εἰ ἄλλοι καὶ γίνονται σὰν κτήνη,
ἐνῶ σ' αὐτούς ὁ Τσάρος τὰ ψίχουλά του ρίχνει,
ἐνῶ τῶν ποδαριῶν του καταφιλοῦν τὰ ἴχνη,
αὐτοὶ ζητοῦν τῶν δούλων τὰ σίδερα νὰ σπάσουν,
καὶ μὲ νεκρούς καὶ βρήγους τῆ στέψι νὰ γιορτάσουν.

Τί θαυμαστὸ γεινάτι! τί ἄνθρωποι ἀλήθεια!
τί δύναμις 'στὸ σῶμα καὶ τί καρδιά 'στὰ στήθεια!
Μπορεῖ καὶ μιὰ γυναῖκα κι' ἑνὸς παιδιοῦ τὸ χέρι
νὰ θάψῃ καὶ τὸν Τσάρο καὶ ὄλο του τ' ἀσκέρι,
σὲ μιὰ στιγμή μονάχα παλάτια νὰ γκρεμίσῃ,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ ξύλα τοῦ θρόνου νὰ σκορπίσῃ.

ὦ! χαίρετε τῶν δούλων Σκυθῶν ἐπαναστάται,
γλυκειᾶς ἐλευθερίας ἀκούραστοι ἐργάται.
'Ἔσεῖς τοὺς κοιμισμένους ξιππάζετε χαχόλους,
σεῖς νύκτα καὶ ἡμέρα δουλεύετε γιὰ ὄλους,
τιμᾶτε τοὺς ἀνθρώπους, τιμᾶτε τοὺς γενηαίους,
καὶ τὸ 'δικό σας αἷμα χαράζει δρόμους νέους.

Εἶθε κι' ἐγὼ νὰ εἶχα τὰ νεῦρα τὰ 'δικά σας
εἶθε 'δική μου νᾶταν ἢ ζωντανὴ καρδιά σας,
νὰ ἔλθω 'στὴ Ῥωσία καὶ φίλος σας νὰ γίνω,
καὶ μόνος μου νὰ δᾶλλω φωτιά εἰ; τὸ Κρεμλίνο,
νὰ πῆσω μὲ τὰ μούτρα σὲ φαγητὰ καὶ μύραις,
νὰ κλέψω καὶ κνμπόσαις βσιλικαῖς πορφύραις.

Μὰ ποῦ νὰ 'βρῆτε νεῦρα μὲς' στῶν Ῥωμηῶν τὸ γένος!
κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶμαι ἀπ' ὄλους πιδ' σπασμένους.

'Ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα ἀφήστε με νὰ ψάλλω,
μὰ βλέπω πῶς ἐπήρα κατήφορο μεγάλο,
καὶ μοῦρχειται τοὺς Ῥούσσους 'στὸ διάβολο νὰ στείλω,
γιατὶ μ' αὐτοὺς καὶ μόνο ἐγέμισα τὸ φύλλο.

Ἄνθεια καὶ ῥόδα ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ 'στὸν ποταμὸ τοῦ Ἰλισσοῦ.

'Στοῦ Παραδείσου τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο περιδῶλι
μαζεύτηκαν τὰ λούλουδα καὶ οἱ γαμπροὶ μας ὄλοι,
κι' ὁ κόσμος ὁ περίεργος πηγαίνει καὶ κυττάζει
ὄσα λουλούδια ἢ Ἑλλάς κι' ὁ Παρνασσὸς μας βγάζει.
Οἱ Παρνασσίδαις οἱ κομποὶ μὲ νάζια τριγυρίζουν,
κι' ἐκεῖνοι σὰν τριαντάφυλλα ἀνθοῦνε καὶ μυρίζουν,
καὶ ὄσαις τὸν Παράδεισο ἐπισκεφθοῦν νυφάδες
γελοῦνε μὲ τὰ λούλουδα καὶ τοὺς καλαμαράδες·
κυττάζουν τῆς καμέλαις, τοὺς κρίνους τοὺς ὄραιους,
ἀλλ' ὄμως ρίχνουν μιὰ ματιὰ καὶ 'στοὺς λογίους νέους.
'Ὁ κάθε λογιώτατος νύφη κοκκῶνα τέλει,
γιὰ νύφη κατακόβονται τοῦ Παρνασσοῦ τὰ μέλη,
καὶ τὰ λουλούδια 'μάζεψαν γι' αὐτόν, θαρρῶ, τὸ λόγο,
μήπως μὲ τούτα δάλλουνε καμμιὰ καλὴ 'στὸ τζόγο.
'Ἀλλὰ κι' ἐγὼ παρακαλῶ τῆς νέαις δεσποινίδες
νὰ ἐλεήσουν γρήγορα αὐτοὺς τοὺς Παρνασσίδαις,
νὰ εὔρουν τύχη ὄλοι των αὐτὸ τὸ κνκλοκαίρι,
νὰ πάψῃ ἔπιὰ ὁ Παρνασσὸς τὸ τόσο νταραβέρι,
γιὰ νὰ 'συχάσουμε κι' ἐμεῖς οἱ ἀμαθεῖς κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἄλλη καινούρια ἐκθεσις ἀνθέων νὰ μὴ γίνῃ.
'Ἐν τούτοις γιὰ τὴν ἐκθεσι, σοφοὶ μου, σᾶς συγχαίρω,
καὶ ἀγγουράκια τρυφερὰ τοῦ Μᾶη σᾶς προσφέρω.

Τρέξτε' ὄλοι μὲ στεφάνια 'στοῦ Δαμασκηνοῦ τὰ μπάνια.

Εἰς τὸν θαλασσοκράτορα Δαμασκηνοῦ τρεχάτε,
καὶ 'στὴ γλυκεῖα του θάλασσης μὲ ἀφοδιὰ δουτάτε.
'Ἐκεῖ ποτὲ σκυλόψαρο, καθοῦρι ἢ χταπόδι
δὲν θὰ δαγκάσῃ ἐξαφνα τ' ὀλόγυμνό σας πόδι,
ἀλλ' οὔτε θὰ σᾶς καταπιῇ κανένας καρχαρίας,
ἐκεῖ ἀσφάλεια πολλή, πρὸ πάντων στὰς κυρίας·
ἐκεῖ ποτὲ γιὰ πνίξιμο μὴν ἔχετε τρομάρα,
ἐκεῖ βευτᾶ κι' ἡ Ἀϊντέ, ἢ πρώτη μπαρμπουνάρα.